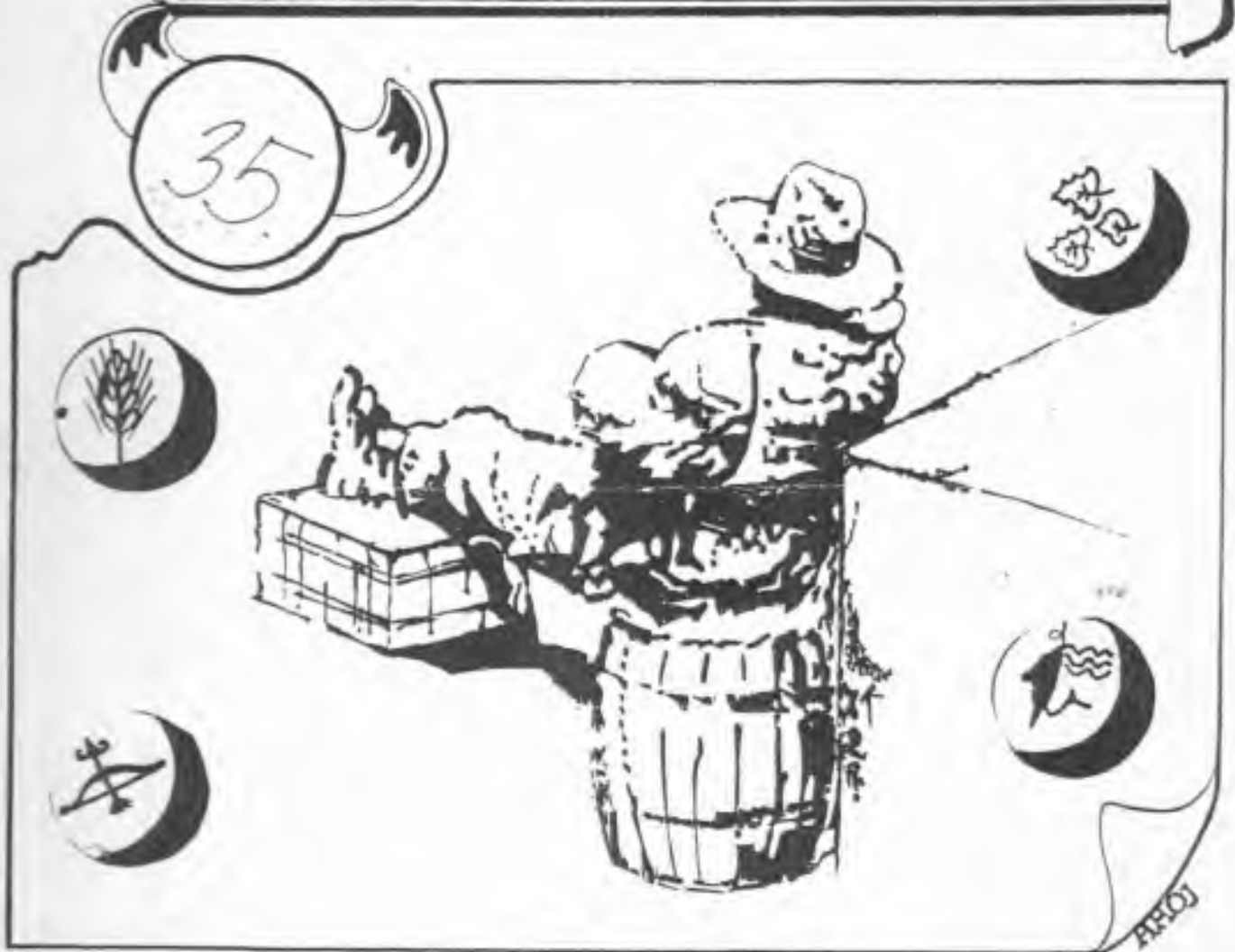

VOŠŤ ŤeĤa

★ **PODZIM** ★ **1990** ★

★ **VYDÁVÁ** ★

TO. ČERNÝ HAVRAN

★ **PROTIVÍN** ★

Kamarádi-dostává se vám do rukou podzimní číslo osadního časopisu Vosí řeka. Skoro 10 let jsme nejistě vydávali tento plátek. Bylo s tím někdy mnoho potíží-obětavosti od kamarádů kteří psali příspěvky, malovali obálky, roznožovali listy. Teď když již vychází mnoho trempakejch časáků celostátně, zdálo by se, že již není třeba tohoto semizdatu. Ale pak je tu otázka. Kdo bude sveřejňovat naše někdy i neumanné výtvoary. Vosí řeka vždy fungovala ne celostátně či krajsky ale opravdu jen pro hlouček lidí kteří jezdí v Protivíně ven a nebo mají rádi přírodu a romantiku. Vosí řeka uveřejňuje převážně - dílka trempských "literátů" z Protivína. Za tu dobu bylo již snapované mnoho trempských akcí, na papír bylo hosene mnoho myšlenek, povídek, básniček- které by jinak vůbec nespátřily světlo světa. Nebyla by to škoda? Byli by jsme ochuzeni třeba o Tomovu "pívní poezii", o sepsání "Dějiny protivínského trempu" o Klupkovo zasněžené povídky i o překrásné obálky dělané Hejkalem a Kestou. Radostí je, že se začínají projevovat mladíci- Sořiček a další se jistě odváží něco i obyčejného sepsat. - Vosí řeka zatím vychází jako čtvrtletník, ale nemusí. Jedná se jen o to kolik kdo pošle příspěvků. V 36. čísle Obrany lidu-uvádí Wabi v sloupci "s údolí a osad" že jsme trempský časopis. Ruku na srdce-do trempského časopisu máme asi daleko, ale pro kluky z Protivína je to čtení jistě zajímavé-vždyť je psané jejich rukou a prořité na trempech které mají za sebou. Někdo nám vyčítá pravopisné chyby. Je to pravda. Co naplat, nějaká ta chybička se i nadále jistě vyskytne, nejme žádná školastyci. Nedavno jsem četl - "Protivínské listy" - je to čtyřstránka profesionálně dělaná a napočítali jsme 18 chyb. Jak je vidět tiskařskéj šotak řadí všude. To je zatím vše a přeje si aby Vosí řeka byla cítit kouřem s ohněm vodou z pramenů Klanice a vydržela.

.....
- P O D Z I M -

Přiběhl podzim
 mezi kroky
 alyšel vsdechy listů
 v křoví někde tiše pláče
 a pusté nábreží.

V prásáném parku
 bělovlasý stařec
 hledí svadlou ráží
 vítr šeptá výsměch ptáků
 a s očí starce
 padá rosa
 je konec léta
 ráže nevoni.

.....**RUMOKA JE**.....

- HUMOR -

Šunko, idiot je zvíře nebo pták?
 -Kdepak, to je člověk jako ty ne-
 bo já.

Proč si sedneš vždy před stan
 když spíváš?
 -No, aby si kluci nemysleli, že
 tě mlátím.

.....
 A to víš, že začali vykupovat mnoho-
 márku zelenou?-ptá se starý houbař
 kamaráda. - Proč a proč?
 -No, začali s ní dělat lepidlo na
 snáky KŠO.

.....
 Soudece: V polepšovně jste byl
 šestkrát, trestán jste byl pět-
 krát, člověče já už nevím co s
 váma. - Jeden z poroty: Mojí
 tehyni na něho...

Už vím proč lidé sní-když píseň vláků zní
a vidím měsíc mezi mraky plout...

Jak to spívá Mirek Hofman od Grenghorns. Tak čtveřice romantickéjch bláznů vyjela na štreku dleňou přes tisíc mil. Opustili slunnej jih a jeli tam, kde slunce je zásrak a blizard každěj den. Kola vlaku stepovala Hofmanovky do noc. plné hvězd-ani netušili, že širák který vzali sebou, je zbytečný-štrecha vagonu je bude chránit celou noc. Spánek klíší víčka a oni sní o tom, jak je asi přijmu na ranči kde vlááne pará a král Olaf. Tam vepředu je jejich cíl-Žluté hory. Mrazivé ráno, přeprahací stanice... to je přece Xrncv. Naše rozespale kroky vedou do nálevny, kde je již kupodivu tak brzy živo. Vozkové a traťoví dělníci-ačkoliv ještě kojot nezavyl mocně glgajo-stále čekáme na spojku. Pchledná mescaleros nám donesla čtyři s pěncu. Konečně ve dveřích stojí už kamarád Jobek-bratr to krále Olafa.

Konečně je dostavnik plnej. Vozka práskne bíčem, jede se do hor kam zabloudí jen šakal nebo sup. - "Konečná" řve Dafné a zároveň jí tuhne ret. Tam v prachu cest stojí starej pistolník Bred/čti Brodský Vlastimil/ My ptáme se kudy cesta. On zasyčel jak vzduch, že se tu natáčí film "Frečnový duch". Tak vykročili jsme do pravcu nohcu/tu levcu, tu nám vednes čas/ a zírali jsme. U nás již pampeliš plékly závoej stříbrný a zde? Pohádka. Asi jsme blízko nebe. Hledáme v sobě motl čbu. Před náma stojí Petr a klíč má v ruce. Celý stráně, údolí říček žlutý jsou do slunce spadlo na zem? Ne, to život se probudil a přišel mezi nás. Takovou záplavu prvosenky jarní, z nás ještě nikdo neviděl. Žluté hory.

Náhle končí stezka vyšlapaná vod gumovejch kopyt a dým borovýho dřeva nás vede do míst kde rum i bečky pít se mohou. Sláva velká začíná již.

Ten večer kdy sever s jihem se oddal
a Praděd němým svědkem byl
to Černý havran s T.O.Smykem
navědy kamarádství potvrdil.

Zas je ráno a vítr z hor nám nese novinu sněhem zavátou. Čeká nás výprava do Žlutejch hor. Dole pod vrcholem Praděda se posilňujeme pravcu severskou whis- kcu RUM a potom již vzhůru psanci šumavští. Ruku v ruce se Smykaři dobýváme za tvrdejch sněhovejch podmínek vrcholek Pradědu.

Všade víchr, sníh a led
zemský ráj nebyl na dohled/mraky/
útulná knajpa
každý hned se piva dočká
bohužel nečalo se pít
zkazila se bečka.
Tak šlapem kolem Petrových kamenů
kde každěj pátek čarodějnice mají rej
do údolí které rájem prý je jen.

Příchod do osady Královo studánka narušil příchod westmenů. V cspalém odpoledni jsme potkali historii. Jak je vidět otec vlastní pil jak víno s Buškem, ale i zdejší kyselku, která chutná i nám. Dali jsme si po loku, jen Pepa zkouší kyse lku řezat Hanušovickou dvanáctkou. Šli jsme dál a na té štrece zjevil se nám salón, kde cigárc tasit se smí a tak rychle ke stolu prostřenému mužící zelení Jdem je hotovo, nákej dolar pustili jsme a jeli zpět údolím vstříc.

Den pomalu zhasíná a najednou přišel on, celý v černém a povídá: "Já jsem veče. a tak vám přeju dobrej. Berte, bavte se, hrajte, zpívejte a až přijde moje věrná noc-jděte spát, my za Vás se budeme milovat. Z naší lásky zrodí se Ráno a zpěv ptáků Vám řekne, už je čas. To řek a svý slovo dodržel.

Vše bylo oukej a ráno když jsme odcházelí všící jste ještě spali-kamarádi ze Smyku-snad Vám ozvěna donesla nase veliký A H O J - Díky Jobku-Dafné i celá čsade Smyk

----- AANHCOOJJ -----

Trempové se doplazí konečně na camp, padnou v boudě na palandů a dobrý tremp Olí zapláče: "To byla brozná cesta sem nahoru, vůbec necítím nchy. Všichni zvolají sborem: "Zato my jo, koukej si je jít umejt.

Bylo již zapomenuto kdy se tahle příhoda stala, už nevím ani datum, ani rok, ale to není zrovna důležité. Máhli jsme tenkrát z velkého vandru a sraz jsme si dali tehdy v Dobříši. Shodou šťastných náhod jsme se tam nakonec všichni jako jeden muž sešli. Jak to již při takových návratech bývá, neměli jsme již nikdo ani "vorla" a tak jsme se dali přes město na další cestu domů. -

V tom vidím na náměstí jak malé dítě v kočárku žužlá rohlík. Po dvou dnech hladovění jsem se neovládl, přitočil se ke kočárku a odborným hmatem jsem mu jej sebral. Smála však byla na mojí straně. Matka toho bubrlika spustila hromovej řev - zloději - okradli nezlumně. Vše to skončilo společným útekem přes Dobříš za mohutného pronásledování domorodci. V běhu si říkám, když mě dostanou tak se alespoň naposled rajím. Zkrátka jsem rohlík v běhu pojdl.

Jaké však bylo moje překvapení, když za městem rosdělala osada poradní oheň a sesadila mě ze šerifství. Havně jsem se hájil, že rohlík byl hrozně ocumlaný že by jim stejně nechutnal. Holt jsem se zachoval správně a nerozdělil se s kamarády. - Jo-přísné zákony vládnou ještě ve starých osadách "Hi".

Kocour T.O. Černý sup

T. O. STŘÍBRNÝ KLÍČ - PROTIVÍN

NOVÁ OSADA: Na vědomí se dává, že v Flatam citi byla založena nová osada. stalo se 14.4. 1990 na campu Velák- zakládající členové jsou- Vimpí, Dubu, Hočimín, Kolda, Jusup, Skumavka, Šarysák-šerifem se stal kamarád Soda.

přejeme hodně vand:

Ptáme se kamaráda Toma - Kdy jsi začal jezdit ven?

Tak to už je dávno. S partou Minnetaki kterou tehdy tvořili kamarádi- Putna Žit, Polovička, Šunka, Bejk, Betlém, Šakal, a hodně jiných kluků kteří jezdili v té době v Protivíně ven. Ale vztah k vandru jsem měl daleko dřív. Už ve škole jsem chodil s několika kamarády na výpravy, později už s malým USáčkem-stanem do hor, do okolí Neznášova na Mydlák. S otevřenou pusou jsme poslouchali hlasy zkušených trampíků, kteří se pohybovali v okolí rybníka. Skautské hnutí v letech 68-71 jsem sledoval, ale neúčastnil jsem se. Jo, a kde, že jsem byl poprvé s T.O. Minnetaki? No přece nahoře na Vosí řece u Zábržského mlýna. Krása.

Které máš rád písničky?

Všechny mám rád. Mezi nej-patří jistě Řeka hučí, Psice narzlá a starší songy od Greenhorns. Jo a abych nezapomněl, tak i svého jmenovce Zlatokopa Toma.

POSLEDNÍ TEPLO- Ticho, a mezi stromy, ještě zelenými, se vznášejí namodralý opar. Mlhou a oblaky si slunce rána jen pomalu klestí cestu. - V noci se ochladilo a na východní straně, kam slunce dlouho svítí se barví listí. - Večer vychází měsíc za stromy a je to jako požár. Ráno je slunné, zalité rosou, se sytými tmavomodrými stíny. Přichází pan podzim.

Kamarádi: Kdo má možnost sehnat černé kopírky? Hlaste na alezině. Díky!

Rok 1977 běžel dál. Již nejezdíme jen jako osada, ale jezdí nás víc v hromadě. Spolu s osadou Volňáci tvoříme veselou kopu. Tak nás také zastihuje vandr po Velké řece směr z hluboké na Rýn. Navštěvujeme romantické zákoutí Karlova hrádku- hospodu plnou much v Purkradci- sledujeme vystoupení dvou šoukouzelníků a posloucháme historky starých veršů. Ráno spíme za bezejmenou vsí. Budí nás nlahol jakési povedené dvojice takytáborníků. Rozdělali si ohaň přímo v lese. Odchází a musíme po nich hasit hořící listí. V Tejně na ně znovu narážíme. Upozorňujeme je, že nechali po sobě ohniště od kterého mohl chytit les-odpověď je smích a věta: "Vždyť jsme vohaň zasypali Jehličím"- málem jsou bití.

Pár se nás rekreuje na chalupě kamaráda Fidela v obci Lužnice. Zkoumáme rybník Rožberk a na jeho hladině poprvé zjišťujeme, že země je kulatá. Večer poprvé slyšíme operu Rusalku anglicky, a zjišťujeme také, že Krumlovské pivo je znovu horší. Řeka je zde v hrozném stavu, síce nepáchne jako pod Krumlovem, ale je to teda podívaná. Ode dna se odlepují velké kusy bahna a plují po hladině. Svorně si zanadáváme na sřizení a tím to končí. Prochu jsme odbočili od rybníka Rožberka k Vltavě u Tejna. Co s tebou bude Velká řeka?

Je zde měsíc bouří a zejména měsíc dlouhých vandrá. Každý tremp se balí na cesty které budou trvat poněkud déle než je zvykem. Váici si také přejí pěkné počasí, ale jak již to bývá opak je vždy pravdou. Práí. Chceme se podívat na horní Šumavu-Český les. Jedeme v sestavě: Zit, Máňa, Kapka, Bejk, Šuma, Bill. Kam vedou přímo naše cesty? Na Donažličko. Navštěvujeme kraj Chodů a mnoho míst kde na nás dýchá historie. Stále práí. Velkou radost z nás má i kamarád Aljoša kterej slouží u útvaru P.S. v Poběžovicích. Seznamujeme se zde s jeho valitelem který nám večer když do šumavské noci sní tony kytar nabízí hromadný přechod do Bavor. Zjišťujeme také, že v hraničním pásmu se dobře spí a rostou zde hojně hřibky. Velkej vandr po chodáku končíme ve Stodě. /tmavá 10% za 1,70 Kč

Podzim hlásí příchod. Pokolikáté se již šumavské stráně chystají chytit tu správnou barvu? Znovu pluje po řece barevné listí a všude vládne jakási ponurá atmosféra. Při posezení u malého čouďáčku u Zlatokopa, slyšíš v podvečer truchlivé zvonení -klekání. Taková doba bývá zde na Šumavě nejkrásnější. Konečně se hnula stavba boudy na campu Zlatokop dopředu. Na místech kdysi stojící akat-ské kuchyně začíná růst malý sroubek-bude velmi dobrý při nočních nečas a při zimních taženích sem nahoru na Vosí řeku. Kamarád Míra s Volňáků sehnal kama a tak jsme je s radostí instalovali do boudy. V boudě je jedna velká palanda na kterou se vejde tak šest nocležníků, dolů do suterénu také. Důležitá osoba v chatě je noční topič. V kamnech je třeba celou noc topit, jak vyhasnou je zde zima jako venku. Vše by mohl konferovat Šunka kterému zde promrsl ne jeden lahvič na kost. Ale i tak nás k této boudě pojí mnoho veselých historek.

Jako přistřešek pomohla sajisté mnohemu pcestnému, který se trzácel po břehu od Záblatí na Husinec. - Kraj pod Boubínem navštívila smrt. Do věčných lovišť se odebral hospodský Ringo z Kratušínské hospůdky. Dodnes vzpomínáme na tohoto dranáho kmeta. Byl i naším přítelem, za sněhové vánice nás několikrát nechal přespat v šenku a velmi měl rád trešpákové písničky s námořnickou tematikou. Lokál vyprávět- barvitě story a různých akryších pašeráků- však pověstný král Šumavy pochází z vedlejšího Zábrdí. Dodnes se lokál v Kratušíně zve u "Rings". - Znovu se nám na Vosí řece začalo líbit. Připravujeme společný ohaň osad Minnetaki a Volňáků u Zlatokopa. Ale o tom zase příště.

KONEČNĚ : Když se po náhorní plošině přiblížili k městu, spatřili je utopené dole v šeru, ale se záplavou světýlek pouličních lamp a rozsvícených oken v moři domů. Nad jednou částí města se rozlévala naselenalá síře- tak svítily jen staré plynové lampy- ano, tam se rozkládala ponurá a nebezpečná čtvrť Stínadla. - - - To je věta z nové knihy J. Foglara- tajemství Velkého vonta, na kterou jsme čekali pomalu 22 let. Jestřábovo dílo bylo vždy pro nás čarovné a proto přejeme autorovi aby byl stále při síle a napsal ještě čtvrtý díl Stínadel.

Do rukou se nám dostala stará mapa. Přinesl jí kamarád na naši slezinu. Jdeme do lesů a nalézáme podivnou šestiprstou stopu. Čí je? Je zde i padlá rozhledna a divoký prales. Slyšíme i hrozný zvuk. Zdejší domorodci nám sdělují, že hora na které jsme byli se nazývá Umrličí hlava. Při neccování u mlýna nám někdo mapu ukradne. Starý kmet nám vypravuje historku o názvu hory. Jedeme zpět domů a jsou připraveni na další cestu. Co nás asi čeká?

část. 5.

+++++

Vrátili jsme se domů do města. Pobyt mezi lidmi nás uklidnil, zároveň nám dal čas na přemýšlení o našem zážitku z horských lesů. Byl to divoký vandr. Ano byl divoký. Jsou trempy na kterých se nic zvláštního nepříhodi, nic vzrušujícího nerozproudí krev, nic nenaruší jejich průběh. Prostě přijedete a odjedete. Tenhle vandr však byl z jiného těsta. Jedna tajuplná příhoda střídala se s jinou ještě tajuplnější. Připadali jsme si jako legendární klub Rychlých šípů a oni řešili nejedno tajemství ve Stínadlech, pro nás se podobal sáhady nalézat tam nahoře v horách v masívu Umrličí hlavy. Naše mosky byly plné nočního sledě šestiprsté stopy i zmínce o slatě, které se prý nalézá v potocích kraje. Do usouzu jsme diskutovali na slesinách o tom máme li tomu všemu vůbec věřit. Mysíme. Každý jsme svědci toho všeho. Šestiprstá stopa, hrozný nářek ve skalách, to nebyl výmysl, byla to skutečnost. Pořádně to z nás točilo. - Příští pátek jsme nikam nejeli a ani další a další. Nešlo to, nemohli jsme se soustředit na normální pu života. Čekali jsme jeden na druhého, až někdo dá návrh na cestu do lesů ze staré mapy. Ten návrh měl brzo padnout. Zatím se však blížil podzim. Úmorné letní veče vystřídalo slábnoucí slunce a mlhavé dny. Pomalu přicházel náš čas. Jen jedi věc nás krzela. Přestali mezi nás chodit lord. Někteří z nás ho dokonce viděli jak spěchá s uzdou někam na vlak, někam s někým jiným. Bylo to divný ale co dělat. Lord již byl takovej. - Konečně. Návrh na vandr do lesů Umrličí hlavy byl na světě. Jen Pinda chvíli odolával - "že by se mohlo jet někam jinam, že na Sovi cece je potlach, ale nakonec svolil i on. Nebudeme sice mít sebou mapu, cestu vě nám. - Pomalu se blížil pátek, čas našeho odjezdu. Trochu se nám třásla kolna a duši opanoval podivný pocit. To nebyl odjezd na normální tremp, kde nejde nic. O co vlastně půjde, co se bude dít - nevěděl tehdy nikdo. Tušili jsme však, zažijeme mnohé překvapení. - Vlak se rozjel. Pinda se podíval za mizející věžkou kostela a prohodil "Snad se ještě vrátíme, mám na zastávce sekuru". Všichni jsme povinně sasmáli. - Plán byl jednoduchý. Zjistit co se to potlouká okolo padlé rozhledny u skal, zjistit kdo je majitel šestiprsté stopy. Jak to nám řeknou kolnosti. Takovej je už člověk, pořád musí do něčeho štourat, objevovat pravdu a vydávat se v zbytečné nebezpečí. - Na kraj padal pomalu soumrak, když jsme z vlaku vystupovali. Podzim je tady, bylo nám jasné. Znovu jsme šli okolo hadovitého potoka vzhůru do lesů - stále blíž a blíž k strašidelným skalám. Naše mlčení přerušovalo jen křestní spadaného listí. Tenhle zvuk musel být slyšet kilometr dalek sedalo se však jít jinudy, tichý sarkový les byl jinde, nebyl k dispozici. Bude až

o pěkný kus dál, tam co jsme posledně našli šestiprstou stopu v písku u potoka. Stále jsme šli mlčky a pozorně sledovali okolí. Skrze stromy jsme zahlédli pověstné skály. To bylo ono místo, místo které jsme potřebovali pro svůj plán. Po krátké poradě jsme se dohodli, že v místech pod skálou co připomíná jakousi postavu-rozděláme velký oheň. Oheň budeme sledovat ze skryše z blízkého smrčového mlází. Oheň jistě přiláká neznámého člověka-tvora který tak hrozně upí a běhá zde bos. Nanosili jsme velkou hranici větveví, chrastí a starých vyvrácených perezů. Ty budou jistě hořet nejdéle. - Náš čas nadešel. - Sesedli jsme se v houstnoucím šeru v mlází. Mezerou mezi smrčky bylo krásně vidět na palou. Teď již zbývalo jen vatru podpálit. - Oheň se pomalu rozhořival a vrhal na okolní les strašidelné stíny. Ozařoval i na sever obrácené skály a dodával okolí na tajemnosti. Noční zahoukal pták a kdesi v dálce, možná v Bavorsku zazněl výstřel myslivce. On se své oběti dočkal, pomyslel jsem si- dočkáme se i my tvora kterého chceme tak vidět. Uvidíme kdo je ten neznámý, co má šest prstů a tak d. si své okolí? Oheň hořel již v plné síle a oblohou letěla roztrhaná noční mráčka. Bylo ticho a klid, ale ten bývá před každou bouří.

..... zase příště.....

ZE ŽIVOTA PRVNÍHO SKAUTA- SIR ROBERT BADEN POWELL - část. 3.

- Život v Africe -

Baden-Powell byl tedy z Indie přemístěn do Afriky. Psal se rok 1884. Hudný život ho však brzy v kasárnách přestal bavit. Tehdy ještě nebyly zcela probádané natalské hranice a tak se Powell nabídl, že tak učiná. Se dvěma koni projel 600 mil, které zamapoval. - Lov byl další zábavou Baden-Powella. Podnikl velkou loveckou výpravu k pevnostce Inhambane a vrátil se se znamenitou kořistí. Na této výpravě dostal od domorodců pro svou střeleckou dovednost a zvyk lehat si při střelbě na záda, název „Mhlala Panzi“, což značí-muž co si lehá, než vystřelí. - Na svých výpravách se naučil uvažovat, plánovat, předvídat neočekávané okolnosti. Mnoho se naučil od domorodých lovců. Nepohrdal jimi a nestyděl se požádat je o radu. Tím si získával jejich obliby.

Potom přišly zprávy, že vzbouřivší se domorodý náčelník Dinizula získal na svou stranu čtyři kmeny Zulů. Přepadává neutrální kmeny, loupi, vypaluje vesnice, zabíjí. Válka šla krajem. Generál Curtis a Baden-Powell se proto vydali s vojskem po řece Tagela zjednat klid. Válečné tam-tamy se rozduňly i v jiných krajích. Bratr Dinizuly, Čingana svelal své válečnický a přidal se k bratrovi. K vojsku generála Curtise se připojilo 2000 věrných Zulů. Na obou stranách byly velké stráty. - Pro Baden-Powella to byla doba nového učení. Stepaření, plížení, zastírání a klamání nepřítel. Konečně bylo vzbouření zdoláno. Na oslavu byla uspořádána přehlídka a na té Baden-Powell uslyšel poprvé slavný chorál Zulů "Een-gon-yana...". Ve svých vzpomínkách píše, že zpěv této starobylé písně, zpívané 2000 Zulů, bylo něco, na co nelze zapomenout. V země Zulů tak zavládl konečně klid a mír.

část. 4.

- V zemi Ašantů -

Války jsou stálým průvodcem dějin lidstva. A bylo podivnou hrou osudu, že právě zakladatel skautingu, tohoto hnutí bratrství a míru, sbíral zkušenosti právě ve válkách. - Po výpravě proti Zulům Baden-Powell neměl dlouho klid. V roce 1896 docházely hrůzné zvěsti z Kumasi. "Míste mrtí" jak se nazývalo sídelní město domorodého krále Prempe. Na nádvoří stála posvátná veliká nádoba - plná krve-bojovníci krále sfanatizovaní kouzelníky věřili, že kulky s pušek Angličanů se změny na dešťové kapky, že jim neublíží. - Nic nepomohlo králi Prempevi. Byl zajat a pověstnou nádobu na krev získal Powell. Nádoba je dnes v londýnském muzeu. - Na výpravě za Prempem byla vlastně vynalezena jedna - typická součást skautského stejnokroje. Baden-Powell nařídil aby si vojáci sundali fezy a vsali si široké klobouky, které se osvědčily: stínili a v dešti chránili více hlavu než fez. Tak byl objeven skautský klobouk. Ašanti počali říkat Baden-Powellovi "Kantankyne" - "muž s velkým kloboukem. Tato přezdívka se v kraji držela mnoho let. Dnes je Kumasi moderní město a jsou v něm skautské oddíly.

- AHOJ PŘÍŠTĚ -

..... LOUČENÍ

Večer když slunce sáh strácí se v lesních tmách
do říše snů, odchází znavený den
les má víni vůni sladkou jako sen.
Nechod ještě spát
poslouchej
snad uslyšíš píseň hrát
pak se ti o ní bude sdát.

Jsi pro mne něčím zmem
jenž vůni květů má
dotykem rtů probouzíš stracený cit
s tvých očí září měsíční svit
pohledem se ptám
sda pájdeš se mnou slunci vstříct
v dobách slých
po cestách slatých i trnitých.

Žlí lidé volají mne spátky ke svým hrám
do rukou sbran-ananení mojí a tmy
touhy vraždí-sabíjejí sny.
Týdný čekání na chvíle jež budou spasení
z noci slých
pak uslyším znít tvůj smích.

NEVOLNÍK T.O.SMYK

KAMARÁDI- PO DLOUHÝCH 21 LETECH ZNOVU ZAČALA VYCHÁZET - J I Ž N Í S T Ě Ž K
Na světě je v této době již nulté číslo a do konce roku mají vyjít ještě tři
čísla. Na časopise pracují kluci které dobře známe-ať už to jsou Kena a Pála
se Spící hvězdy a nebo šéfredaktor AMIK. Přejeme dobrou vítr do dalšího psaní
dalších čísel. ADRESA: Vladimír "AMIK" Hiltsoher, Jiráskova 88. Včelná.

Kdo mi dá za pravdu ?

Tom -T.O.Č.H.

Dlouhá léta jsem se doslova těšil. Na co? Na čtvrtěční alesinu. Vždy se s
chutí popovídalo, zahrálo i popilo. Nejednou bylo i překvapující spštění v
podobě rásných soutěží. Slesiny bývaly doslova nabity přívrženci trempingu
a lokál se při spěvu jen třásl. Pravda-pokaždý to nevyšlo, ale nestávalo se
aby někdo odcházel nespokojený. - Co je to vlastně trempská alesina? Setkání
party kamarádů, těch co spolu jezdí na vandr, tvoří osadu, mají rádi trempské
písničky ale i těch co je rádi poslouchají. Na alesině by se mělo spívat a
zapomenout na trable všedního života. Znáte to-snad každé kdo na doma vēr-
nou sqwav zaslechne doma otázku"to jsou ti milejší kamarádi"?- Někdy je odpo-
věd těžká. Je na každém jak sístane chápan i jak postupuje. V našich vandrech
i alesinách sístává dál volnost a naprostá dobrovolnost. Je třeba proto vše
skloubit tak, aby náš trempský život se nedál úpadkový, ale aby šel dál a to
s nadějí ve svobodu a radost. Zdá se vám, že pro to nemůžete již nic udělat?
Nemá to pravda. Je určitě hodně námětů, jak oíl podpořit. Nemá se ovšem vidět
jen věci svoje, musíme se dívat i kolem sebe a uznávat dobrý i jiným partám.
Je třeba hledat k sobě cesty, dnes již pomalu zaniklé. I když jdem dnes každý
svoji cestou, je třeba si uvědomovat, že jsme vznikli takřka s jedné party a
základ, ten sístal snad u všech dobrý. V žádném případě nebudu poslouchat akce
na kterých jsem nebyl-uznávám třeba nedávný country bál-pořádajícíim vyšel a
můžeme si přát, aby ho v brzké době následoval další.
Nechci nikomu vnacovat svoje názory, ale možná, že i takhle pár slov ovlivní va-
še příští počinání a pomůže upevnit naše řady.

Kladi je nejen v letech ale i v myšlenkách

Psal se rok 1977. Pět se nás z osady rozhodlo, že sajedeme za kamarádem Pepou kterej sa nějakej ten den bude přísahat v Janovicích nad Úhlavou. Lokalitu jsme dobře znali, ať z vyprávění našich otců kteří zde trpěli za generála Čepičky a nebo se samotného románu Černí baroni. Má tak někdo štěstí-sloužit u tak slavného útvaru. Počasí bylo neklidné-Klatovy se topily v provascích vody a všude tekla voda. Přece jen jsme se ke kýžené vci dostali. Promluvili jsme s kamarádem na světnici PVS pod dohledem místního politruka, prohlédli si dojmavou obrasovou agitaci a sa dohledu místní kontrarozvědky museli opustit Janovice. - Dlouhou dobu čekání na vlak jsme trávili v nádražní restauraci v Klatovech, kam jsme se zpět vrátili. Mluvili jsme o všem možném, na řadu přišel i sakázaný Masaryk, Beneš, Štefaník i skaut Svojsík. Diskutovali jsme živě a i nebespečně nahlas. Od vedějšího stolu nás pozoroval stařec. Stále po nás pokukoval a byl velmi podešřelí. Pak k naší hráse vstal a šel k našemu stolu. S dovolením si přisedl a dobře udělal. Děda nám vyprávěl o lidech které jsme sice nikdy osobně nepoznali, o lidech které nám tehdejší režim představoval jako neschnpné lidi, ale přesto jsme si jich vážili a chtěli se o nich dozvědět co nejvíce. Vyprávěl o prezidentovi Masarykovi, o jeho cestě na Sibiř mezi lignonáře-vyprávěl o své cestě válečnou evropou i o svém pozdějším uvěšnění. Ukázal nám i odsnak bývalého skautského oddílu z Klatov i odsnaky letců R.A.1 Jen jsme sírali. Pak třescoucím hlasem pravil: "Děkuji vám kluci sa to, že jste nezapoměli na naše veliké čechoalováky-uš jsem nad veškerou mládeží lámal hů. Jak je vidět ještě svítí jiskérka naděje-ještě je naděje na svobodu-nedejte se sicut a ohloupnout nynější propagandou. Jsem rád, že jsem vás potkal.

Rozhlas hlásal odjesd našeho vlaku do vnitrosení- sakřičeli jsme dědovi od srdce AHOJ a šli. Od těch dob, od této příhoody uteklo mnoho let. Stále jsme čekali na svobodu, na to aš se nám bude volněji dýchat. Dočkali jsme se. Snad se dočkal i on, starý bojovník který ji pro nás dlouhá léta připravoval a trpěl sa své názory. Přejme si, aby jsme nemuseli jednou vyprávět mladým lidem potajnu o tom jak to bylo krásné žít svobodně. To se nesmí nikdy stát.

.....Žit.....

JAK SVĚŘATA PŘEDPOVĚDAJŠ POČASŠ : Blíší se doba velkéjch vandrů, skautskéjch táborů i doba kdy jen tak s tornou vypadneš na jeden den do lesa či k vodě . Otáskou vědy je-jak asi dneška bude? Řěko již dneš někde chytneš šabku rosničku a spoléhat se na předpověš s rádia či televize bývá nebespečné. Proto pár osvědčenejch rad: -**HEŠKŠ** počasí můžeš očekávat, když kohouti ráno kokrhají když se s rána otvírají květy rostlin, když pavouci natahují síť od semě na větve, když večer silně kvákají šáby, když se navečer blýská bes hřmění a mravenčí vynášejí kukly s mraveniště. - **PRŠET** bude když vlaštovky létají nisko když kohouti silně večer kokrhají a vyletují na ploty, když ryby vyskakují nad vodu, když kousají ovádi a dobytek je silně obtěšován hmyzem. Zkuste tyto prastaré zkušenosti ověřit i vy vlastním pozorováním.

.....
 - Fychla ho všela. Nadělal tolik kraválu, jako by neskončila život ona-nybrš on -

Nikdy nemůžeš zmátnit, co skutkem stalo se

•A•

-BOBOVA NOC-

Na pračnově prší krásně
je tu samá kaluže
a Bob v noci píše básně
kdo mu tady pomůže.

Byla to noc strašidelná
kapky vody na líci
kdyby byla víla vlná
podala by sklenici

Celou noc tam kostlivci
hráli poker-a ty hody
a já vandrák říšníci
pil jen dešťové vody

Sychraň Boba samotáře
když mu děšť smačí tváře
zachraň Boba samotu
když mu prší na botu.

Sedí si tu pod sarken
a vlhko má i sa krkem
zapálil si cigaretu
a s chutí jí přisál k retu.

Přišlo ráno deštivé
byla trochu zima
nebylo to tak hrozné
na vandru je přec prima.

Bob-Vodňany

KALNÁ VODA - /podle J.Vrby/ - vybral POM.

Mašín lesem protéká potok-bouřlivák. Kdo by jej poprvé spatřil v létě, usmál by se jménu, které jsem mu dal, protože v parných měsících je to ubohá stružka, kterou lze snadno i čepicí sestavit. Ale nesmál by se, kdyby jej spatřil s jara, kdy se ledy hnou a sněhová voda utíká s hor. Tehdy se potok rozlije a promění se v širokou řeku, protože vystoupí s břehů a rozlije se po lese. Stromy s něho ční jako stožáry potopených lodí a kalná voda ubíhá kolem nich a nese na hřebenech dlouhých vln desky ledu...

A tam ve výmolu stáně vysoko nad hučící řekou ležel tulák. Za hlavou měl trnkové křoví a chuchvalce staré trávy mu byly poduškou. Ležel na sádech a ve stisknutých subech držel malou dýmečku, lulku. Pokuřoval a díval se, jak se rozplývají v teplém jarním vzduchu modré obláčky dýmu. Vyhříval se, koupal se ve slunečních paprscích a nestřídmou požívácností napájel slunečním teplem každý por těla jako by si v něm schránil zásobu na příští zimu, aby nesmrzl...

Rekl jsem si v srdci-"He, básník, nejsvobodnější dítě země, patří mu teď celý široký svět a on jím jde svobodně..."

Díval jsem se s výškou na tuláka, díval jsem se nábožně a v srdci se mi probouzel stesk, neboť-ano, i v mých prsou dříve a občas se probudí se sna. taková zvláštní syrová, pohanská a dravá touha...

Záviděl jsem mu. Jak vysoké stojí nade všemi, on svobodný a volný, neobtěžený... Ano i já jsem tulákem, ale tulákem bédným, v němž je kus pohodlného filistra/omesence/který mi brání všechno odhodit, zamítnout, satratit... Sbohem tuláku, bratře.

V povídkách i knihách J.Vrby je moc míst, které jsou nám svým líčením moc blízká, někdy až saráží tak dobře popsaná místa, jako by ohodil spisovatel stejnou stezkou krajiny jaky naše malíckosti.

POZOR: Čtvrtej světovej potlach se konná v U.S.A. Stát Colorado 1993.

Pět věcí ti uchová tělesné a duševní zdraví: Běh - Česnek - Čisté svědomí - střídmost - pevná víra ve vlastní zdraví.

Soutěže "ZASTŘÍVKA"

Pomova soutěž:

1. Mech
2. Žit
3. Jirka.P.

Zálesácká :

1. Bill
2. Mech
3. Jarda

Celkové pořadí : prvních deset

1.	Jarda	222
2.	Žit	105
3.	Bill	96
4.	Šuma	77
5.	Tom	70
6.	Olda	70
7.	Karčík	49
8.	Mech	41
9.	Šlupka	38
10.	Soorry	35

1.místo	-	8	bodů
2. "	-	5	"
3. "	-	3	"
autor soutěže		2	"

POPLAŠEN P.O.SPÍČÍ HVĚZDA
se konná 12-13-10 na Říčkách
začátek odpoledních soutěží
v 13 00 hod. Vesmi jen dobré
samarády.

Po dlouhých letech nesvobody
jsme navštívili hraniční hvozdy
i země o kterých se nám jenom
před rokem zdálo. Kamarádi pište
své zážitky a dojmy z těchto cest.

Děkujeme Hejkalovi za obálku na
časopis, ale byla moc velká. Hodí
se k jiné příležitosti .

Ká někdo zájem o trempský kale-
ndář na rok 1991- Budeme ho dělat?

Docouroví dík za fotky se silvestra.

Tom a Jirka Plíva byli v Rakousku.

Časopisu STEŽKA vychází čtyři
stránky o trempch-vede WABI.R.

OZOR: Táboření na Šumavě je drahý.
Okuta od ochranářů je prý s 500 Kčs.

V Brně vychází "Tulák" možno objednat na
adrese: Jožka Jégr Kovářská 8 Brno 60200

Od července vychází country časopis A.C.M.
Je docela dobrej-jsou v něm i trempský věci.

Ve Strakoncích založil kamarád Jatečák -
Č.T.U. Českou táboznickou unií. Byl také
uspořádán oheň na počest Codyho Billa, dnes
již dávno senželého krajského šerifa. Dle
účastníků ohně se zde řešil starý problém
Č.T.U. a trempové. Že by znovu vzniklo spou-
sta šabomyšlích válek a přenic, jako v roce
1968-70 ?

Vyšlo první číslo RODOKAPSU. V zadní části
je čtení pro tuláky, trempy, vodáky a další
dobrodruhy s názvem HOWGH. Rodokapsa stojí
pouhých 16 Kčs. Další čísla Rodokapsu jsou:
2. Crosby: Město pavouků 3. Feclínovský -
Plástev jedu. 4. Wallace: Sanders od řeky.
5. Stonbridge: Setkání v Oloho/western/
6. Haggerd: Heu, heu, příšera, dobrod. román/
7. Fikar: Morová sedmička/detektivka /.

V naší trempské skřínce jsme si vzpoměli na
rok 1968-na podlou okupaci. Asi taky jediní
ve městě. Nikde jinde nebyla ani smínka o
této době. Že by lidi měli zase strach ???

Rodí se společnost Zdeňka Burlana. Tento
malíř, tremp si opravdu zaslouží více pozor-
nosti. Škoda, že Zdeňek Burlan již senžel-
jeho obrázky na titulních stránkách časopi-
sů nám mnoho chybí. Adresa: Aleš Durčák-
Alšova 1144 Kopřivnice- 742 21

Naši slesinu navštívila ostravská osada
T.O.Zlatá dyka.

Tom znovu vydal pár čísel oblíbeného čtvrt-
letního - S L E Z I Ň Ā K A - Jen houšť a víc.

V Platan city byla otevřena hospůdka u
"Mečasu". - Co je to platný, staré palírně
stejného jména s těžko vyrovná. Nadarmo se
o ní neříkalo, že je poslední S.cen.skupinou
ve střední evropě. Vrátime se příště. 36.č.

Banjista,kytarysta,trombonista OLDA-FÍK
se oženil.Bylo mu posláno origi-přání .

Vosí řeka č.38.vyjde o Vánocích.

Osada Jiřká stopa oslavila 25.výročí.

V Arnoštově se opravuje hospoda.

Králi Olafovi s T.O.SMILK bude 50. jar . .

L.P.Nahibo vyjde v říjnu a velká
část Mikušů se připravuje v C.B.

Sametové jaro

Karel Kryl

Je jaro, větry vanou
od jihu do cely.
Sbohem, či na shledanou.
obecné veselí?
Jsou stromy plné mízy
a někdo jiný sklízí
to co jsme zaseti.
to co jsme zaseti.

Ačkoli dozvonilo
poslední zvonění,
přec v srdci temno zbylo
a v duši vězení.
Po vinných ani slechu
a jiným ku prospěchu
jsou naši ranění,
jsou naši ranění.

Jé jaro. Ledy plovou
s narkózou do žíly
a s maskou sametovou
jde ústup zdvořilý
a na mohyle něhy,
mrdz uhrabává sněhy,
jež, atmu přežily,
jež zimu přežily...

